

Příběh z kavárny Union



Kavárna v domě čp. 342 je zmíněna v roce 1820 jako Vídeňská. Později dům koupil politik F. A. Brauner a kavárnu pojmenoval UNION. „Unionka je místo, kde z piety nevyvětrán, tkví dech literárních a uměleckých generací,“ napsal Karel Čapek v roce 1923. Jmenujme alespoň některé z dalších pánů - jejích stálých hostů; Jirásek, Aleš, Myslbek, Ženíšek, Lada, Šrámek, Gočár, Bass, Hašek. V letech 1907- 1925 je obsluhoval legendární číšník František Patera.

Inzerát z roku 1892

Dámám! 

Starší muž, usedlý v městě, hledá družku života s věnem asi 2000 kor. Mladší vdova není vyloučena. Laskavé nabídky pod značkou „Bílá růže“ nejdéle do 10. t. m.



Kavárna „Union“
ve Ferdinandově tř., roh Perštýně.

Shromaždiště nejdistingovanějšího obecnstva, — dostaveníčko všech cizinců. — Velmi úpravně zařízené čítárny s časopisy ve všech jazycích. Salon pro kuřečnický, herny úplně odděleny. Otevřeno denně od 6 hod. ráno do 2 hod. v noci. 9174

Jak starý byl „starší“ muž? Před nějakými sto dvaceti roky mu bylo nanejvýš něco kolem čtyřicítky. Jistě obdržel nejednu odpověď, ale těžko říci, čím ho zaujala právě ta, na kterou odepsal.

Vážená slečno Růženko! Bude mi potěšením seznámiti se s Vámi a za tímto účelem dovoluji si Vás pozvat do kavárny Union. Budu Vás očekávat již tento pátek o páté hodině odpolední. Jak je zřejmo podle značky, našim poznávacím znamením bude bílá růže.

Potěšená slečna Růženka si oblékla své nejhezčí šaty, doplnila je širokým elegantním kloboukem se závojičkem a dostavila se do Unionky asi deset minut po páté. To aby nevypadala nedočkavě. Pán s bílou růží v kavárně nebyl a nepřišel. Zklamaně dopila kávu, zaplatila a odešla. Netušila, že také on odešel velice zklamán, když se pozvaná slečna nedostavila. Po půlhodině odešel s tím, že asi napíše některé jiné ženě. Naštěstí se mu cestou domů v hlavě rozsvítilo: „Jsem to já ale hlupák! Vždyť ona nebydlí v Praze, ale na Vinohradech a tam je přece také kavárna Union!“ Ještě týž večer napsal nové omluvné psaní, aby nedopatření vysvětlil. Na druhý pokus se šťastně sešli a byla z toho dočista vážná známost.

Krátce po vzniku republiky měla být kavárna na Národní třídě zrušena. Karel Čapek protestoval v Národních listech článkem *Ohrožená památka*. Přirovnával Unionku k nejslavnějším literárním kavárnám Paříže a Berlína. Československá metropole však měla důležitější starosti, a tak kavárna zůstala otevřená. Problém se opakoval za protektorátního zřízení. Tehdy se mu ve stejném deníku věnoval Eduard Bass, který poukazyval na památkový význam Braunerova domu, s jehož historií otevření kavárny přímo souviselo. Ovšem vzhledem k německé okupaci byla taková snaha beznadějná. Kavárna Union byla navždy uzavřena. A památka nepamátka, jen o devět let později dům zbořili. Mnohem víc peněz než na případnou rekonstrukci bylo vynaloženo na stavbu Domu dětské knihy, známého jako palác Albatros.